

РЕШЕНИЕ

№ 31347

гр. София, 25.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4446**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във
вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба е по жалба на А. А./ А. А., гражданин на Република Турция, [дата
на раждане] в Република Турция, против отказ за издаване на виза от 28.03.2025г., издаден от А.
З., завеждащ консулската служба (З.) в Генералното консулство на Република България в
[населено място], Република Турция.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, поради допуснато съществено нарушение
на административнопроизводствените правила при издаването му, неспазване на установена
форма и. противоречие с материалния закон. Конкретно жалбоподателят сочи, че в отказа не
липсват мотиви, - органът не е посочил фактическите основания за издаването му и не е преценил
всички представени доказателства. Твърди, че отказът за издаване на виза D го лишава от
възможността да кандидатства за разрешение за пребиваване в България и да живее със съпругата
си като семейство. В уточняваща молба от 22.05.2025г. излага доводи, че отказът е издаден в
нарушение на чл. 8, ал.1 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Моли съда да
отмени обжалвания отказ за издаване на виза D и да върне преписката на административния
орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира присъждане на направените в
производството разноски.

Ответникът, завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република България в
[населено място], Република Турция, изпраща административната преписка.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № IST25001766V от 01.03.2025г. (л.85 и сл.) жалбоподателят А. А./ А. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, по професия шофьор, е подал до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, искане за издаване на виза тип D за дългосрочно пребиваване за многократно влизане. В заявлението като причина за посещението е посочено: “частно посещение”.

Към заявлението са приложени: удостоверение за сключен граждански брак в [населено място] на 26.09.2024г. с българската гражданка Г. М. М.; нотариално заверена декларация от съпрузите, че бракът не е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, както и с цел получаване на разрешение за пребиваване; нотариално заверена декларация от А. А./ А. А., че по време на престоя му в Република България ще пребивава на адрес: [населено място], [улица], общ. Т., обл. Д.; Удостоверение за открита банкова сметка в “Търговска банка- Д” АД - [населено място]; препис-извлечение от гражданските регистри на [община], Турция за чужденеца; свидетелство за съдимост; договор за наем от 16.10.2024г., сключен между Хайридин М. В. - наемодател и А. А./ А. А. - наемател за наем на стая със сервизни помещения на адрес: [населено място], [улица], общ. Т., обл. Д.; нотариалния акт за имота; нотариално заверена декларация от Г. М. М., че ще осигури жилище и издръжка на съпруга си по време на престоя му в Република България; нотариално заверена декларация от Хайридин М. В., че приема на адреса му в [населено място] да бъде регистриран зет му А. А.; застрахователна полица за сключена медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи в България; копия на паспорта на апликанта и личните карти на съпругата и наемодателя.

На 28.03.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 17 от ЗЧРБ. Като фактически основания е посочено, че: “при проверка на адреса не е открит никой. Домакинът по визата е в Република Турция. Не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. На адреса има регистрирани значителен брой лица.”

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под IST25001766V от 01.03.2025г.

С писмо рег. № М-5545/19.05.25г. (л. 76-77) зам. - председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция “Национална сигурност” (ТД „НС“)– [населено място], като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. В приложено изпратеното писмо вх. № М-3472/17.03.2025г. от иф директора на ТД “НС” - Д. е посочено, че в резултат на извършени проверки е установено, че бракът с българската гражданка е фиктивен и същата се е установила да живее трайно на територията на Б., където се е запознала с А. А., който веднага след брака е спрял да поддържа връзка с нея и към момента не е известно местонахождението му. Посочено е, че в Б. Г. А. не работи и се издържа от социални помощи. По данни на близките ѝ турският гражданин използвал затрудненото ѝ финансово положение, в което се намира, за да я склони да се омъжи за него.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400-61408/08.07.2025г. е предоставено заверено копие на становище на група “Миграция” при ОДМВР - Д. с рег. № 5388р-338/07.03.2025г., ведно с копие на писмо с рег.№ 536400-45316/ 16.05.2025г. В тях е посочено, че са извършени проверки

относно валидността и законността на подадените факти и документи към искането за виза на А. А.. При посещение на адреса, посочен в искането за виза, лица не са установени. По данни на съседи семейството на домакина живее и работи в Англия. На адреса са регистрирани значителен брой лица, които не пребивават реално в имота. След справка в АИС ГК се установява, че А. А. има много регистрирани влизания на територията на България за период от един или два дни. Тъй като работи като шофьор, са изразени съмнения, че причината за исканата виза е да улесни влизанията си в Република България. Посочено е, че група "Миграция при О. - Д. възразява по подаденото искане за издаване на виза D и счита, че А. А. може да влиза в страната съгласно изискванията на чл.9а, ал.2, т.3 от ЗЧРБ.

С жалбата са представени писмени доказателства - дубликат на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем, декларация съгласие за приемане на лицето на адрес, банково удостоверение, които са представени и със заявлението за издаване на виза.

От ответника освен административната преписка е представена и извадка от Визовата информационна система.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е изпратена с лицензиран пощенски оператор на 11.04.2025г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 28.03.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, видно от текста на жалбата пред съда и уточняващата молба. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за

чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D", за да получи разрешение за пребиваване като съпруг на български гражданин.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му. Не е ограничено правото на защита на оспорващия, който е разбрал и е запознат с мотивите за постановения отказ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът не е мотивиран. Отказът е мотивиран с резултатите от извършената от група "Миграция" при ОДМВР - Д. проверка и извършените от ТД „НС“ - [населено място] справки, при които е установено, че при проверка на адреса не е открит никой, че домакинът му не живее в страната и на адреса има регистрирани значителен брой лица, които не пребивават там. Като правно основание за отказ на заявения вид виза са посочена разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17, според които се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване

В случая в мотивите на обжалвания отказ административният орган се позовава на резултатите от извършената проверка и направените справки, обективирани в писмо рег. № 5388р-338/07.03.2025г. на началника на група "Миграция" при ОДМВР - Д. и писмо вх. № М-3472 на директора на ТД "НС" - Д., които са намерили отражение в отразеното в съгласуването, за което е представена справка от Визовата информационна система.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно, органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановения в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС, каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. В оспорения отказ за издаване на виза е посочено като правно

основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, – чужденецът не е успял да докаже достоверно целта и условията за заявеното пребиваване. От установените в извършените от ДАНС и Дирекция “Миграция” проверки и справки се установява, че съпругата на жалбоподателя живее в Б., където турският гражданин се е запознал с нея и се е възползвал от финансовото ѝ положение, за да я склони да сключи брак с нея, както и че след сключване на брака не поддържат връзка, а на посочения адрес на пребиваване са регистрирани множество лица, никое от които не пребивава там, дори и домакинът, които е в чужбина. След като съпругата му не живее на територията на страната, целта на исканата виза е останал недоказан.

Административният орган е формирал извод за наличие на цитираната предпоставка за отказ въз основа на установеното при извършените справки и проверки. Изготвените справки и писма от иф директор на ТД НС – Д. и началник група “Миграция” при ОДМВР - Д. представляват официални документи, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в тях данни. В хода на настоящето съдебно производство те не са оспорени от жалбоподателя, поради което съдът е длъжен да приеме за доказани фактите, отразени в тях.

При така установените факти относно местоживеенето на съпругата и резултата от проверката на заявения адрес за пребиваване на жалбоподателя в страната, законосъобразен е изводът на административния орган за наличие на основания по чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни казуси - Решение № 2280 от 06.03.2025г. по адм.д. № 8436/20204г.; Решение № 2020 от 27.02.2025г. по адм.д. № 8077/2024г. и др.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от семейни двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Единствено фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка, с оглед отразените във визовата информационна система и направените справки и проверки факти, че съпрузите не поддържат връзка, не живеят заедно и че съпругата на жалбоподателя не живее на територията на Република България.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, такова не следва да бъде присъждано.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А./ А. А., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Република Турция, против отказ за издаване на виза от 28.03.2025г., издаден от завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република

България в [населено място], Република Турция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ":